

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 211. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404055856/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

Gang følte Lyst til netop i deres hedeste Øjeblikke. Men han kunde ikke. Saa' han sig om i Selskabet, interesserede ingen af de tilstedeværende ham, hverken de formaaende og formuende Herrer eller de velklædte Gammelkoner og Ungfruer. Med de andre Damer blev baade Samtale og Galanteri kun Hoveri. Hvorimod Fru Duncker altid var værd at belejre og ikke mindre fristende, fordi hun bestandigt lod sig attraa og aldrig gav sig helt hen. Men unægteligt vilde det ydmyge ham, hvis hun drev sit Spil ogsaa med andre. Og derfor generede Bankdirektøren ham usigeligt; dog naar han hentydede til sine Kvaler overfor sin smukke Veninde, lo hun blot og svarede med et ømt Tryk af Silkeknaet — hvad der ingenlunde forbedrede hans Humør.

Fra sin Plads kunde Kragh se hele denne Ageren. Selv om han ikke fattede alle dens Enkeltheder, begreb han dog let Sammenhængen. Ja, han spurgte sig selv, om der ved hele Bordet egentlig fandtes nogen, der ikke forstod Fru Dunckers ublu Koketteri — uden Fru Flemming. Og hun steg derved i hans Beundring. Ja, man kunde kalde hende dum,

fordi hun ikke saa tværs igennem de Intriger, der spandtes omkring hende, og fordi hun ikke krævede sin Mand til Regnskab — men han elskede hende, fordi hun var saa ganske udenfor hele det Smuds, i hvilket Mennesker vadede. Melitta, hun forstod alt og hun troede alt det onde, som tænkes kunde — og maaske ogsaa derfor gaves der ingen Hvile hos Melitta for den, hvis Sind var sygt og som førte Kamp med Samfundet.

Førte han da Kamp? Ja, i sit Hjærte. Han hadede dem, der sad her til Bords. Han følte, at denne Klike af Mænd gengav i et Miniaturbillede den større Kres af Velbaarne og Velfarne, der ejede Landet og som styrede det efter deres Tykke. Landet levede med de Kaar, den Dannelse, den Religion, de Sæder, som denne Kres undte *andre* — for de selv havde deres egne Livets Love. Han hadede Højesteretsassessoren derhenne, der dømte efter Regeringens og Regeringspartiets Ønske — Generalen, der som Kammerherre havde staaet bag Kongens Stol og efter Evne bidraget til Landets sølle Militarisme — Bankdirek-